

det drejer sig om. Jeg kommer nu til den psykologiske Side af Sagen. Vi maa med Hensyn til alle disse Personer, som der her er Tale om at straffe, vide, hvad det er for Folk. Er det Folk, som gentagende have gjort sig skyldige i disse Forseelser, hvad kan Aarsagen antages at være dertil? osv. Man maa huske paa, at mange af disse Overfald, som der er Tale om her, ere foranledigede netop ved Prygl. Det er en Kendsgøring, at Københavns Politibetjente ikke lægge Fingrene imellem, naar de faa fat paa Folk, som skulle anholdes og gøre nogen Modstand. De prygle dem — ofte ganske sagesløse Personer — paa Gaden, men navnlig naar de komme hen paa Stationen og faa dem ind i Detentionslokalet, hvor de ere Herrer, falde Pryglene i tætte Slag, og det kunde jo hænde, at adskillige af de Forbrydelser, vi have med at gøre, skrive sig fra de Prygl, som Politiet har givet de vedkommende paa Politistationerne. I alt Fald er jeg aldeles overbevist om, at naar en Politibetjent bliver overfalden, er det en Hævn, som vedkommende tager for Prygl, han tidligere har faaet af Betjenten. Jeg beklager, at saadanne Forhold ere til Stede, men det er et Bevis paa, hvorledes Prygl virker. Lad os endelig ikke komme ind paa en videre Udvikling deraf, thi jeg er ganske sikker paa, at standse vi med Pryglene, ville vi faa færre Forbrydelser end nu, ligesom vi have faaet færre Forbrydelser, efter at vi have hørt op med at prygle Børn og unge Mennesker med Ris og Rotting. Det er altsammen Oplysninger, som vi skulde have, psykologiske Oplysninger, Oplysninger om vedkommendes økonomiske Forhold, om deres Karakter, om de virkelig ere ondsindede Folk eller maaske skikkelige Personer i det daglige Liv, som skulde tages paa en ganske anden Maade. Disse Oplysninger skulde den ærede Justitsminister have skaffet os, det er hans Pligt, vi maa have saadanne Oplysninger.

Efter de personlige Erfaringer, jeg har haft Lejlighed til at gøre, virker Prygl i ganske modsat Retning af, hvad Ministeren paastaar. Jeg skal nævne et Eksempel fra min Skoletid. Da jeg blev rykket op i Skolens næstældste Klasse, havde vi en Lærer, som pryglede Eleverne tidlig og silde. Han var en Pryglemand, og det var ikke en gammel affældig Lærer, det var en ung, kraftig Mand, som kunde slaa haardt, og han slog haardt. Han fulgte det gamle dovne System at lade Børnene

læse paa Remse, og naar de ikke kunde remse det Stykke op, som han forlangte, fik de Prygl, stadig Prygl. Gjorde de et eller andet, fik de Prygl. Nu skulde man tro, at Klassen rystede af Skræk for denne Lærer og var den skikkeligeste Klasse i hele Skolen, men tværtimod, det var den værste af alle. Saa snart Læreren ikke var der, holdt alle Drengene et Hus, saa det rungede i Skolen, de store toge de smaa og langede dem over Bordene, de skrabad med Bænke og Borde, væltede Bænke og holdt i det hele et ganske forskrækkeligt Hus. Naturligvis havde de Udkigsposter ude. Der var her etableret en Krigstilstand mellem Læreren og Eleverne. Han pryglede dem, de drillede ham ved at gøre det mest mulige Spektakel. Jeg erindrer, at Udkigsposten en Gang havde sagt: Der er han, og alle sade naturligvis stille som Mus paa deres Pladser. Da han ikke kunde opdage, hvem det var, der havde gjort Spektakel, henvendte han sig til en Dreng og spurgte: „Hvem var det, der gjorde dette Spektakel?“ „Det ved jeg ikke“, sagde Drengen. „Ja, men du maa jo vide det, du har jo været i Klassen hele Tiden, sig, hvem det var, nævn blot en eller to af dem“. „Det kan jeg ikke, for det var „vos allesammen““. „Naa, du var selv med“. En saadan Disciplin var der mellem Drengene indbyrdes og et saadant Had til Læreren, at Drengen svarede: Det var os allesammen, skønt den eneste, Læreren kunde faa Ram paa, var ham selv, og naturligvis blev han trukket frem og fik en læsterlig Dragt Prygl. Saaledes virkede Pryglene her. Imidlertid blev denne Lærer, skønt han var en ung Mand, syg og døde, og Skolen fik en ny Overlærer. Det første, han gjorde, var at holde et Foredrag for Eleverne. Han viste dem Spanskrøret og sagde: Fra i Dag af lægge vi Spanskrøret her op og røre det ikke mere, fra i Dag af skulle I ikke have Prygl. Jeg har Tillid til jer og tror, at I gerne ville lære noget, og jeg skal beflicte mig paa at lære jer det mest mulige, men saa maa I ogsaa støtte mig ved at være villige til at tage imod Lærdommen, som jeg giver. Med et Slag var al Opstand, al Uro som blæst bort, og den Krigstilstand, som tidligere herskede mellem Elever og Lærer, var ganske forsvunden. Drengene kom til at holde af denne Lærer og gjorde sig al mulig Umage for at gøre ham tilpas, og der forefaldt aldrig Tilfælde, hvor han maatte ty til Spanskrøret, som han havde lagt bort. Han holdt